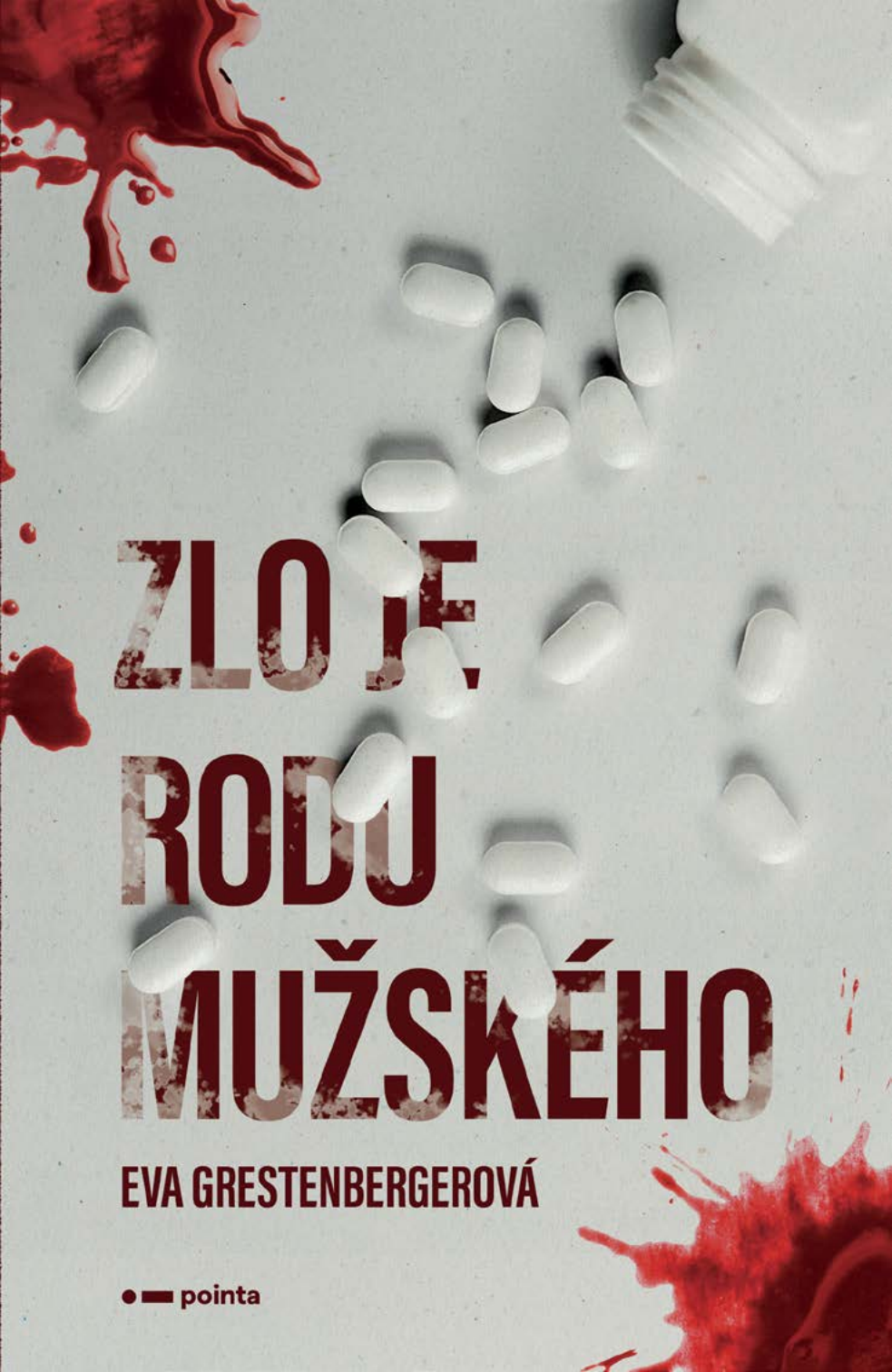

ZLO JE RODU MUŽSKÉHO

EVA GRESTENBERGEROVÁ

● — pointa

Zlo je rodu mužského

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

● — pointa

EVA GRESTENBERGEROVÁ

Zlo je rodu mužského – e-kniha

Copyright © Pointa, 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

EVA GRESTENBERGEROVÁ

ZLO JE RODU MUŽSKÉHO

The background of the cover is a light, textured surface. Large, dark, irregular ink splatters are visible on the left and bottom right. Numerous white, oval-shaped pills are scattered across the surface, some overlapping the text. In the top right corner, a portion of a white plastic bottle with a ribbed neck is visible.

ZLO JE RODU MUŽSKÉHO

EVA GRESTENBERGEROVÁ

● — **pointa**

Zlo je rodu mužského

Copyright © 2019 Eva Grestenbergerová

ISBN 978-80-883-3524-5 tištěná kniha

ISBN 978-80-883-3525-2 ePub

ISBN 978-80-883-3526-9 Mobi

ISBN 978-80-883-3527-6 PDF

Za oknem se začínalo stmívat a celou místnost pomalu ovládala tma. Seděla jsem shrbeně ve svém bytelném křesle a rukama jsem si podpírala bradu. Zůstala jsem tady poslední. Moje asistentka odešla už dávno a diář jsem měla netypicky prázdný. Zmocňovala se mě nervozita. Pořádně jsem si lokla džusu. Dolehla na mě samota. Cítila jsem takovou izolaci, jakou už přes dvacet let ne. Znovu jsem si připomněla něco, co jsem vždycky dobře věděla. Osamění strašlivě bolí. Zakroutila jsem hlavou.

Vlastně to ode mě bylo docela nevděčné. Na to, jak moc jsem se do tohoto světa nehodila, jsem dopadla skvěle. Našla jsem něco, o čem jsem vůbec netušila, že by to mohlo existovat, a co vlastně dalo mému životu smysl. Nikdy jsem nebyla schopná dostát tomu, co se ode mě očekávalo. Když jsem o tom tak přemýšlela, musela jsem se sama sobě smát, protože nakonec jsem podle jejich měřítek velmi úspěšná. I když si asi myslí, že se chovám naprosto šíleně a respektují mě jen se zařatými zuby.

Ozvalo se tlumené cinknutí a robotický hlas mě informoval: „Nová zpráva od uživatele Velitelství policie. V režimu přísně tajné. Oprávnění pouze pro uživatele Předsedkyně Kontinentální rady.“

S povzdechem jsem rozsvítila obrazovku nad stolem a přejela prstem po posledním nevyřízeném dokumentu. Systém okamžitě souhlasil: „DNA ověřeno. Erika Hardinesská. Přístup povolen.“

Snažila jsem se soustředit, ale nedařilo se mi to. Zpráva byla naprosto bezpředmětná. Rutinní zdlouhavě nudný popis toho, že se nic neděje. Udělila jsem svolení k průzkumné operaci a obrazovka konečně zhasla.

Zadívala jsem se do zrcadla na protější stěně a snažila se v sobě vidět totéž, co ve mně spatřovali všichni ostatní. Sebevědomou ženu dost silnou na to, aby stála v čele celého Kontinentu. Dost neústupnou k prosazování názorů, které většina lidí považovala za úplně bláznivé. Dost přesvědčivou na to, aby se stala nejmladší předsedkyní Kontinentální rady v historii. Při představě, co by nastalo, kdyby lidé zjistili, jaký má tahle ženská prachobyčejný strach a jak se cítí osamělá, jsem měla co dělat, abych se hystericky nerozesmála. V tomhle světě je dost těžké trpět samotou nebo pocitem nepochopení. Obzvlášť pro někoho, jako jsem já.

Hlavou mi prolétla ironická idea, jaké by to bylo dát do zítřejšího projevu ke Dni míru svoje skutečné myšlenky...

Dámy a pánové, lidé jsou odporné bytosti a svět je špatný, opravdu špatný. Můžeme to popírat a tvářit se, že tomu tak není, ale jednou vás zlo dožene. Zlo tak mocné, že budete toužit po smrti. Moje milé občanky a občané, slavíme Den míru, počátek naší laskavé, humánní a civilizované společnosti. Připomínáme si, že mír je jedinou šancí na přežití lidstva. Víte, lidé jsou zlí, strašlivě zlí...

I.

„Pořád tomu nerozumím, Maxi,“ zavrtěla hlavou Lea. Zimomřivě se choulila na gauči s šálkem bylinného čaje a upírala na mě značně nechápavý pohled. Lea je subtilní holka s dlouhými zrzavými vlasy, mírnýma očima a jemným úsměvem. Tentokrát se ale neusmívala. „Byla jsem pryč sotva měsíc a tady je všechno postavené na hlavu. Proč jsi mi proboha nedal vědět?“

Zhluboka jsem si povzdechl, pomalu odložil svůj hrnek a narovnal se. Nervózně jsem popadl lžičku a bezúčelně zamíchal čaj, teprve pak jsem značně neochotně obrátil pohled k dívce. „Jenom bych tě zbytečně vyděsil,“ zamumlal jsem.

„Zbytečně vyděsil?“ zvedla jízlivě obočí. „Děje se to. Myslíš, že jsem zvědavá? Jen se mi dělá zle, když si představím, v čem tady už tři týdny žiješ. A ty mě prostě odřízneš.“

Nejsem na to pyšný, ale její podrážděný tón mě příšerně namáchnul. Nebo mě spíš zhoupnul do jakési zvrácené a zoufalé rozjařenosti.

„A co by to změnilo, Leo? Řekla bys matce, že se vracíš domů kvůli mně?“ nevesele jsem se zasmál. „Už vidím, jak ti přeje šťastnou cestu... Promiň, nemyslel jsem to tak,“ hlesl jsem provinile. V náhlém návalu běsu jsem vztekle vyskočil z křesla a vši silou ho nakopl. „A já navíc nadávám jedinému člověku, co mi ještě zbyl. Hrozně mě to mrzí.“ Tím spíš, že kdyby tohle někdo viděl, stačilo by to k předvolání ke komisi a nucenému přezkumu chování. Bezmocně jsem se svezl na pohovku vedle Ley. Natáhla ruku a jemně mě pohladila po vlasech. Její dotyk uklidňoval. Znovu jsem si uvědomil, jak mi celou dobu chyběla.

„Ty se nemáš za co omlouvat,“ řekla měkce. Uchopila mou tvář do dlaní a obrátila ji k sobě. „Maxi, co se doopravdy stalo?“

„Právě, že nemám ponětí...“ připustil jsem zcela podle pravdy. „Náš dům byly jen hořící trosky. Všude pobíhaly policistky, nedovolily mi se ani přiblížit. Jen jsem z dálky viděl, jak Alexe odvádějí v poutech... A samozřejmě mi nikdo nic neřekl – tedy pokud nepočítáš tohle...“ Zmáčkl jsem tlačítko na stole.

Nad stolem se objevil virtuální obraz zpravodajky, která promluvila neobyčejně vážným hlasem. „Mimořádné zprávy. Věnujte prosím pozornost následujícím informacím. Dnes ve 22:00 byl vyhlášen výjimečný stav z důvodu zatím neobjasněného úmrtí předsedkyně Kontinentální rady Eriky Hardinesské. Prozatímním řízením rady byla pověřena první místopředsedkyně. Policie zadržela Alexe Hardinesského. Kontinentální rada odmítla poskytnout bližší informace o případu, pouze apeluje na občanky, aby zachovaly klid a pořádek.“

Hlavou mi prolétla neurčitá myšlenka, ta jejich stejná příjmení postavená hned vedle sebe zní skutečně divně. Alex vždycky se smíchem tvrdil, že ho Erika vlastně adoptovala, takže logicky přijal její jméno. Své původní mi nikdy neprozradil.

Lea znova zatřepala hlavou, jako by se právě vyslechnutého chtěla zbavit, a objala mě kolem ramen.

„To není možné, zní to, jakoby...“

Ani jsem ji to nenechal dopovědět. „Jako by ji zabil Alex...“ Vytryskly mi slzy. „Tohle nezvládnou...“

Lea razantně vypnula zprávy a pomalu na mě začala mluvit svým jemným melodickým hlasem: „Jo, tohle je evidentně vysvětlení Rady. Maxi, tomuhle se prostě nedá věřit. Alex ji v podstatě nosil na rukou, neumím si představit, že by se na ni třeba jenom škaredě podíval. Víš to sám.“

Pokrčil jsem rameny. „Já vím, ten vztah byl až nezdravý. Taky mi to přišlo vyloženě nemožné, jenže pak jsem našel tohle...“ Sáhl jsem do kapsy kalhot a podal jí malou průhlednou lahvičku plnou křiklavě zelených pilulek. „Měl to doma v tre-

zoru. Pěkně po ruce,“ ušklíbl jsem se s rostoucí nervozitou a na vysvětlení dodal: „Advershostil.“

Lea lahvičkou zkusmo zatřepala a zírala na prášky s jakousi vystrašenou fascinací. Vůbec jsem se jí nedivil. Ani jeden z nás je nikdy neměl v ruce. Osobně jsem doufal, že je ani mít nebudu. Advershostil není vlastně žádná novinka. Ve škole nás učili, že je starý ani ne padesát let, jeho vynález ale společnost naprosto změnil. Nucená AH terapie se stala plošně indikovaným nápravným prostředkem, který jednak přímo, jednak exemplárně srazil míru násilné kriminality v podstatě na nulu. Kromě ní existuje pouze opatření ignorace a eliminace. AH terapie se ale provádí pouze v nápravných zařízeních pod přísným dohledem lékařek, navíc se podává zásadně injekčně, protože dobrovolně by ho nikdo nespokl. Pro existenci tablet mě nenapadalo žádné vysvětlení.

„Alex musí...“ začala rozpačitě Lea.

„Nevím,“ zavrtěl jsem rozpačitě hlavou.

„Říká se, že když ti to dají, tak...“

„Se pravděpodobně zblázníš, taky jsem to slyšel. Nemohl by normálně fungovat, kdyby byl po AH. Navíc by mu to rozhodně nedali takhle v lahvičce,“ vzal jsem jí Advershostil z ruky a schoval ho bezpečně do kapsy. Bezmocně jsem si přitáhl nohy k tělu a položil hlavu Lee do klína.

„Erika umřela,“ vyslovil jsem dvě slova, která mi poslední tři týdny permanentně pulzovala v hlavě jako vyleptaná kyselinou. „A Alex...“ zlomil se mi hlas. „Odešli oba najednou...“

Lea mě bez varování popadla za ramena a prudce se mnou zatřásla: „Alex ji nezabil, slyšíš! Nikdy by jí neublížil. Oba ho známe. Nemůžeš přece přijít i o něho...“

Ozvalo se tlumené zapípání a oba jsme sebou provinile trhli. Lea se neochotně natáhla, odsedla si ode mě dostatečně daleko a hovor přijala.

„Hezký den, mami. Jak se cítíš?“

„Ráda tě vidím, Leo. Připadám si pořád hrozně zmatená a smutná, ale vrátila jsem se k práci a docela se mi daří přijít na jiné myšlenky. Trochu si vyčítám, že jsem tě pustila domů samotnou. V tom, zmatku, co panuje na celém Kontinentu.“

„Chápu tvoje pocity,“ přikývla Lea. „Ale já jsem v pořádku. Mám tady kamarádku. A pokud jde o to celé... Myslím, že se to přežene.“

„Jo, Hardinesský je v Izolaci, takže jsou všichni v bezpečí,“ pochválila si Leina matka. „Neznala jsem ho, ale nikdy jsem mu nevěřila. Erika Hardinesská byla skvělá předsedkyně Rady, i přes její, řekla bych, až příliš liberální názory. Vždycky jsem ale věděla, že ten její šílený způsob života nedopadne dobře...“

„Ano, mami,“ souhlasila automaticky Lea a vrhla na mě poněkud provinilý pohled. „Jsem v pořádku, klidně pokračuj v práci. Kamarádka zrovna připravila nějaké dortíky, takže...“

„Tak na sebe hlavně dávej pozor, ano?“

„Jasně, hezký večer.“ Lea si zhluboka oddechla a hovor ukončila. S maximální snahou zachovat si aspoň střípek svého obvyklého chování jsem okamžitě vyskočil na nohy. Vyseknul jsem jí malou úklonu.

„Tak já abych zašel pro ty zákusky. Jako správná kamarádka bych tě neměl nechávat hladovou.“

„Nemusíš mě za každou cenu bavit, Maxi,“ vrhla na mě vševedoucí pohled. „Navíc, řekla jsem jí jen to, co vždycky.“

Pokrčil jsem unaveně rameny. Vlastně jsem byl docela vděčný za možnost odejít od celé té nepřirozené a ubíjející bolesti, která mě obklopovala, a mluvit o něčem natolik banálním, jako bylo tohle naše celoživotní kličkování.

„Nikdy jsem nepochopil, že tomu tak bezvýhradně věří,“ pokračoval jsem v té naprosto nepodstatné debatě.

„Jednoduše,“ opáčila Lea, „nevidí důvod, proč bych jí lhala. To ti jako malému neříkali? Lež léčí rány po pravdě, ale musí

se užívat střídmo. Já ten důvod mám, ale to by přece nikoho normálního ani nenapadlo.“

S tím se nedalo než souhlasit. A ano, říkali. Taky mi věřili všechno, co jsem řekl. Lea si jen neuvědomila, že mimo zdi, které se nedávno staly ohořelými troskami, to je pro mě úplně jiné. Ale úvahami tohoto typu jsem se ji obvykle snažil zatěžovat co možná nejméně. Ostatně – k ničemu by to nevedlo. Lea zatřepala hlavou a nemilosrdně se vrátila k opravdu palčivému problému.

„Myslím, že by sis měl s Alexem promluvit. Třeba ví, co se stalo.“

Z hrdla mi vyšlo cosi jako hněvivé odfrknutí.

„Jo,“ přisvědčil jsem s jakousi zlomyslnou ironií, která byla odporná i mně samotnému. „On to ví, ale nevím, jestli to chce vědět i já.“ Hlas se mi zlomil, ale podařilo se mi ho ovládnout. „A čistě prakticky: myslíš, že mě jen tak nechají pobíhat po Izolaci? Jenom proto, že chce?“

„Zrovna tebe by tam pustit mohli,“ mínila vážně Lea. „Jsi syn předsedkyně Kontinentální rady.“

Rysy mi ztvrdly do notně zahořklého výrazu. „No, právě. Syn...“

Díky Erice jsem mohl studovat, co se mi jen zachtělo. A jakkoli to vypadalo nepravděpodobně, dokonce mi našla odpovídající práci. Nedá se říct, že by muži na Kontinentu rostli bez vzdělání jako dříví v lese. Zabývají se zejména průmyslem v odvětvích, která jsou považována za relativně neškodná a u nichž tolik nehrozí zneužití výsledných produktů. Pěstují zemědělské plodiny, vyrábí jídlo a spotřební zboží, v omezené míře vyvíjí část nových technologií. Vše samozřejmě pod kontrolou. Dělají spoustu věcí, ale nikdy si je sami neřídí. Touto činností se také oficiálně zdůvodňuje jejich život ve čtvrtích na okraji velkoměst, protože cosi jako nucenou segregaci občanů Kontinentu samozřejmě nelze připustit.

Já jsem měl zřejmě jakési privilegium Eričina neobvyklého uvažování. Takže jsem neputoval do výchovného ústavu, jak je u chlapců běžné. Ne že by Erika byla jedinou ženou, která si kluka nechala. Žádnou další jsem sice osobně neznal, ale prý se to stává. Říká se tomu převládnutí pudů nad zdravým rozumem. Minimálně později však každé dítě musí nastoupiti do školy. A ty pro chlapce jsou právě ve výchovných ústavech. A Erika si dala každý den tu práci, aby poslala Alexe, aby mě tam odvedl a zase vyzvedl.

„Věnujte prosím pozornost mimořádnému zpravodajství,“ řekl komisi ženský hlas a já i Lea jsme se prudce obrátili k obrazu vznášejícímu se nad stolkem. Mimořádné zprávy se zapínají automaticky, aby se dostaly k co nejvíce lidem. Obvykle jde o varování před výkyvy počasí nebo oznámení o větších veřejných akcích. Dneska to ale bylo poněkud vážnější. „Prozatímní předsedkyně rady Brigita Patonová svolala konferenci, aby objasnila okolnosti současné nestabilní situace a vyhlášeného výjimečného stavu. Prosím o vaši pozornost.“

Na obrazovce se objevila postava ženy v tmavě modrých šatech s dlouhým, složitě zapleteným copem. Brigita Patonová byla ještě o několik let starší než Erika, tedy měla něco přes šedesát. Její vážnou tvář s ostře řezanými rysy jsem vídal celé roky, ale přesto jsem na ní nikdy nepozoroval ani nepatrný náznak úsměvu. Její dokonale monotónní hlas, klidný a umírněný vzhled a konzervativní politika vzbuzovaly dojem, že má věci pevně v rukou a jakákoli výstřednost je naprosto vyloučena. Přesto jsem chápal, proč Erika mívala o tolik větší oblibu, třebaže její excentricnost, značně liberální názory a někdy naprosto netaktní vyjadřování způsobovaly čas od času něco, co by se dalo nazvat společenským skandálem. Erika byla od pohledu živější, a třebaže s ní lidé většinou nesouhlasili, tak nějak ji respektovali jako autoritu.

„Dobry večer, milé občanky,“ prohlásila s netečnými očima upřenými do kamery. „Ráda bych zodpověděla otázky, které

vás v posledních týdnech jistě musí velmi trápit. S největší lítostí jsem vám nucena oznámit, že nás opustila moje milovaná přítelkyně a vážená předsedkyně Kontinentální rady Erika Hardinesská. Nepochybuji, že sdílíme stejnou bolest.“

„Paní Patonová,“ oslovila ji zdvořile zpravodajka, „můžete nám sdělit podrobnosti o úmrtí paní předsedkyně?“

Brigita se s kamennou tváří na okamžik odmlčela. Někdo by možná řekl, že si rozmýšlí odpověď, tomu jsem ale nevěřil. Tato žena vždycky velmi přesně věděla, co dělá. Její mlčení ovšem mohlo být snahou ovládnout vlastní odpor nebo lítost. Pak promluvila a její hlas se nijak nezměnil.

„Samozřejmě. Víím, že se objevily nejrůznější spekulace ohledně zničeného domu paní Hardinesské. Šířily se zprávy ohledně úniku plynu nebo nešťastnou náhodou založeného požáru. Všechny tyto nepodložené informace mohou nyní vyvrátit. Oficiální výsledky policejního vyšetřování, s nimiž jsem byla dnes ráno seznámena, jasně ukazují na úmyslné zavinění exploze. Policie momentálně pracuje především s verzí, že účelem výbuchu bylo zničení možných stop.“

Stop? pomyslel jsem si zmateně. Reportérka zjevně moji nechapavost sdílela a očividně se obávala, že zbytek diváků rovněž.

„Jak to myslíte?“ zeptala se se špatně zakrývanou dychtivostí.

„Policie má dostatečné důvody se domnívat, že v případě úmrtí Eriky Hardinesské šlo o násilný trestný čin.“

„Usuzujete tak z ohledání těla?“ pokračovala bez všech skrupulí reportérka.

Pocítil jsem bolestivé bodnutí uprostřed hrudi, ale silou vůle jsem se přinutil poslouchat dál.

„Tělo paní Hardinesské nebylo bohužel nalezeno vcelku, nicméně shromážděné ostatky jednoznačně potvrzují její úmrtí a DNA souhlasí. Nade vší pochybnost jde o Eriku Hardinesskou. Soudní lékařky jednoznačně vyloučily možnost přirozené smrti. Vražda této výjimečné ženy je odporným činem

zpochybňujícím celou naši mírumilovnou společnost a ohrožuje bezpečnost nás všech. Mluvím teď za celou Kontinentální radu, když prohlašuji, že udělám všechno proto, aby byl viník eliminován a podobné tragédie se již neopakovaly.“

Ve snaze nezačít brečet jsem si objal hrudník rukama a zaryl si nehty do vypracovaných bicepsů, které jsem si s takovou oblibou pěstoval. Podrobné rozpitvání toho, jak Erika vypadala, když ji policie našla, bylo nad moje síly.

„Podnikla policie v tomto směru nějaké kroky?“ položila zpravodajka další, vlastně docela logickou otázku.

„Ano, podnikla. Informovaly jsme veřejnost o zadržení Alexe Hardinesského v souvislosti s explozí v domě a smrtí paní předsedkyně. Dnes ráno byl oficiálně obviněn z její vraždy a je vysoce pravděpodobné, že bude také odsouzen.“

Moje sebeovládání nebylo zase tak špatné. Po tváři se mi skoulela osamocená slza. Lea mi beze slova stiskla paži. Ostatně, co jsem mohl čekat, když jsem viděl, jak Alexe odvádí policie. Všichni si to mysleli, teď to konečně někdo řekl nahlas. Někdo jako Brigita Patonová, takže šlo v podstatě o hotovou věc. Právě si na obrazovce unaveně odkašlala a dala gestem najevo, že reportérce povoluje poslední otázku.

„Je toto obvinění z vraždy založeno na přímých důkazech?“

„Na důkazech úplně ne,“ řekla váhavě po chvíli rozmýšlení. „Alex Hardinesský se totiž přiznal...“

Obraz zhasl a nastalo jenom ticho. Pomalu jsem otočil hlavu k Lee. Dívala se na mě a v očích měla strach.

II.

Bílá tma, takový jsem měl z celého toho komplexu dojem. Bílá podlaha, stěny i dveře. Všechno odráželo tak nepřírozené množství studeného světla zářivek, že mě jenom nepřítomnost oken upozornila, že jsem pod zemí. Tohle místo opravdu odpovídalo svému jménu. Izolace. Pravděpodobně jsem byl jediným nepovolaným člověkem, který sem kdy vkročil. Aspoň podle toho, jak nevěřicně zíraly na cedulku, která se mi houpla u krku. Dvě ženy, oblečené do uniformních bílých šatů, mě však nenechávaly na pochybách, jak pečlivě je moje procházka po těchto chodbách monitorována.

Brigita mi ze své pozice udělila zvláštní výjimku a nikoho tím nepřekvapila více než mě. Vlastně jsem ji požádal o schůzku jen proto, že Lea chtěla, abych to zkusil. Chovala se mile, aspoň v mezích svého robotického projevu. Velmi odtahitým způsobem mi vyjádřila upřímnou soustrast a vyjádřila domněnku, že by si Erika přála, abych mohl Alexe vidět. Jako důvod, aby mě pustila na tak přísně střežené místo, mi to přišlo slabé. Ale neptal jsem se.

Od onoho Brigitina veřejného vystoupení se atmosféra na Kontinentu každým dnem měnila a ta změna probíhala pouze jedním směrem. Alex se pomalu stával veřejným nepřitelem číslo jedna. Bylo až neuvěřitelné, jak moc dokázala Erika ovlivňovat lidi i po smrti. Možná skoro i víc, než když ještě žila. Jenom málokdy bylo veřejné mínění tak jednomyslné jako tentokrát. Za celý svůj život jsem dosud neviděl takovou vlnu emocí hýbající celou společností. Nejprve totální panika a zmatek. Možná nejsem na takové úvahy dost starý, ale šokovalo mě, nakolik se situace může Radě vymknout z rukou. V momentě, kdy lidem došlo, že je Erika nadobro pryč, začali

být všichni otupělí, naprosto ochromení smutkem. Po vyjádření Brigity se pak veřejná nálada postupně začala vyostřovat do čím dál zuřivější nenávisti.

Chodit po ulici nikdy nebyla úplně příjemná záležitost, ale oproti současné situaci šlo o příjemnou lázeňskou procházku. Kdyby mohly pohledy zabíjet, nedošel bych ani do vedlejší ulice. Před vstupem do Izolace mě čekala podrobná prohlídka. Vysvléct se do naha a by mi nejspíš připadalo ponižující, kdybych neměl takový strach z toho, co bude následovat. Žena v černém, která prohlídku prováděla, mi byla z duše protivná. Z jejího odměřeného chování probleskovalo takové zhnusení, že mě poléval starý známý stud. Zahanbení, jež jsem zakoušel odjakživa a jaké se nedalo napravit tím, že zakryju své nahé tělo. Tady šlo o to, kým jsem byl, a to zakrýt nešlo. Měl jsem chuť utéct před znechucenýma očima té ženy, které mi nenechaly ani kousek soukromí a důstojnosti, ale nechtěl jsem jí dopřát tu radost a nechat ji prohlížet mě jako kus zkaženého masa. Narovnal jsem se a vzdorovitě jí hleděl přímo do očí a neuhnul ani o milimetr.

Teď jsem kráčet bílou rovnou chodbou následován svým zachmuřeným doprovodem. Domyslel jsem si, že ty dvě ženy mají patrně Alexe na starost. I když dostojí přísným podmínkám na humánní zacházení s lidmi v izolaci, absolutně jsem nepochyboval, že i ony byly plné ostré nenávisti, kterou média rozdmýčávala každým dnem. Zastavili jsme u bytelně vyhlížejících dveří. Obě ženy položily ruku na plochu na dveřích, které okamžitě změnily barvu na křiklavě zelenou.

„Prosím, pane Hardinesský,“ pobídla mě jedna z nich. Asi jsem se netvářil příliš nadšeně, protože mi nacvičeně konejšivým tónem vysvětlila: „Nemáte se čeho bát. Systém jenom zkontroluje vaše DNA.“

„Mám povolený přístup do izolační místnosti?“ opáčil jsem, značně překvapen, že by Brigita byla tak málo opatrná.

Žena si povolila netypicky jízlivý úšklebek: „No samozřejmě, že ne. Systém ale musí zaznamenat každou osobu, která vstoupí. Máte oprávnění k soukromému rozhovoru s izolovanou osobou, který nebude monitorován. Odejít smíte sám.“

Nevesele jsem se pousmál: „A co když vám odvedu vězně?“

Druhá žena mi odpověděla pečlivě modulovaným hlasem: „Tento výraz zásadně nepoužíváme, pane Hardinesský. A neodvedete. Izolovaná osoba nemůže opustit izolační místnost. Dveře rozpoznají DNA.“

„Aha,“ hlesl jsem. Natáhl jsem ruku a nerozhodně ji zastavil pár centimetrů od dveří. Rozbušilo se mi srdce a zatočila se mi hlava. Uvědomil jsem si, že jsem Alexe už týdny neviděl, naposledy v poutech a za doprovodu policistek. Nevěděl jsem, co čekat. Praly se ve mně dva pocity. Měl jsem o Alexe strach. Báł jsem se, co s ním izolace udělala. Co s ním udělalo veřejné mínění a zprávy v médiích. Ale taky jsem měl strach z něj. Strach z člověka, který mi zabil matku. Některé dny jsem měl pocit, že už ten tlak nevydržím. Miloval jsem Alexe i Eriku. Každé ráno jsem se probouzel do pekla, kde nebyl ani jeden. Kde Erika zemřela rukou Alexe. Nebýt toho, že jsem teď bydlel s Leou, byl bych se nejspíš zbláznil docela. Nebyl jsem si jistý, jestli chci Alexe vidět.

„Takže jdete nebo ne?“ pobídla mě strážná. „Nemůžete tu stát celý den.“

Přikývl jsem na znamení, že chápu, a rozhodným pohybem jsem položil ruku na dveře, jež okamžitě změnily barvu na blankytně modrou. Zhluboka jsem se nadechl a vykročil proti modré ploše.

Izolační místnost byla stejně studeně bílá jako všechno ostatní. Prostorná, s velkou bílou pohodlnou postelí, pohovkou s polštáři a stolkem. Oblouk s kmitavým matným světlem naznačoval vstup do koupelny. Místnost neměla okno, přesto však byla prozářena denním světlem. Na stolku u zdi stála naprosto netknutá

mísa ovoce a napolo vypitý džbánec s vodou. Přesně, jak se píše v nařízení o Izolacích. Veškeré potřeby izolované osoby musí být bezpodmínečně zajištěny: nutričně dokonalá potrava, pohodlné bydlení, dostatek podnětů prostřednictvím zpráv, filmů a knih. Ty dvě ženy technicky vzato splní izolovanému každé přání. S výjimkou propuštění a prostého lidského kontaktu.

Asi bych měl vysvětlit, že dle kontinentálních zákonů není izolace trestem. Trest je vlastně jenom historickým pojmem. Psycholožky považují tresty za neetické a jejich efektivita není dostatečně vysoká, aby tu nehumánnost vyvážila. Izolace představuje pouze bezpečnostní opatření a je přípustná pouze po dobu, než soudní shromáždění rozhodne o dalším osudu osoby. Komise složená ze zástupkyň policie, lékařek, psycholožek, právnicek a veřejných posuzovatelek, tedy běžných lidí.

Moje oči nervózně těkaly po místnosti, až našly Alexe. Za normálních okolností byl Alex vysoký svalnatý muž s tmavými, lehce prošedivělými vlasy, které mu rozpustile létaly kolem obličeje. Jeho bradu obvykle pokrývalo mírné strniště vousů. Ztělesňoval přesně to, čemu se říká chlap, a nepochybuju, že mu to způsobilo víc než dost potíží, což jsem mohl zodpovědně prohlásit zejména proto, že jsem se mu fyzicky výrazně podobal. Jeho chování bývalo, zejména mimo domov, poměrně rezervované, přestože jinak měl veselou a přátelskou povahu, byť se značně cholerickými výbuchy. V přítomnosti Eriky se ale nenašťval nikdy, a navíc záhadným způsobem vyzařoval naprosto dokonalé štěstí.

Ted' se na posteli choulila vychrtlá postava s našedlou pletí, rozčuchanými vlasy a pohledem nepřítomně upřeným do zdi. Celé tělo mi ztuhlo. Bylo to jako dostat pěstí do břicha. Ten člověk mi připadal cizí. Mohlo to trvat několik vteřin nebo možná celé hodiny, než se ve mně něco uvolnilo. Pořád to byl on. Neměl jsem jistotu, co vlastně provedl, ale pořád mi na něm záleželo. Tiše jsem na něj promluvil: „Alexi?“

Nereagoval. Nezajímal ho příchod jiného člověka. Neobtěžoval se na mě třeba jenom podívat. Doufal jsem ale, že by mě mohl poznat po hlase.

„Alexi?“ přidal jsem na hlasitosti a trochu s ním zatřepal.

Ani se nelekl, mému pohybu se poddal naprosto pasivně. Pomalu však na mě zaostřil pohled, což působilo, jako by se vracel odněkud z obrovské dálky.

„Maxi.“ Jeho hlas zněl naprosto mrtvě, prostě jakékoli emoce.

„Alexi, potřebuju vědět, co se stalo.“ Zase nereagoval, ale já jsem se tak snadno nikdy nevzdával. „Musíš mi říct, co se doopravdy stalo. Zblázním se z toho. Mám právo vědět, o co tady proboha jde.“

Alex na mě tupě zíral. Po hodné chvíli se jeho rty pomalu pohnuly. Lhostejný projev se podobal robotickému zvuku stroje. „Je mrtvá.“

Rekl to jen jako informaci, jako neutrální fakt, který se ho nijak nedotýká a ani ho nezajímá. Ale ta schoulená pozice, ten vyhaslý obličej, neživé oči – to všechno dokazovalo opak. Momentálně pro něj na celém světě existoval pouze tento jediný fakt. Neměl, co dodat. Prostě dál mlčel.

V tu chvíli se ve mně vzedmula vlna nenávisti. Mě opustila taky! Netušil jsem ani jak, ani proč. Nic horšího se mi nikdy nestalo. A on mi nepomohl! Měl jsem bezmoci po krk. Vjel do mě vztek. Popadl jsem ho za ramena a začal s ním třást.

„To jsem já – Max. Tak se mnou mluv. To ti nestojím ani za to, abys mi řekl, co se ti stalo? Co se stalo Erice?“

Při zvuku jejího jména mu po obličejí přelétl stín, ale jinak jsem se stejně žádné reakce nedočkal. Už jsem to chápal. Rozuměl jsem všem těm zprávám, které veřejnost neustále ujišťovaly, že Alexovo zatčení proběhlo bez odporu, že se přiznal s naprostou překvapující otrlostí a že o výsledku soudního procesu nikdo nepochybuje. Když jsem ho tak pozoroval ve stavu naprosté trosky, uměl jsem si dost dobře představit, jak připouští svoji vinu.

„Ty to asi nechápeš! Dochází ti vůbec, že tě odsoudí k eliminaci? Víš, že ses přiznal k vraždě? To se chceš zabít?“

Chtěl jsem ho jen vyprovokovat. Pořád se na mě nedíval. V jeho výrazu zůstávalo cosi mrtvolného. Vypadal jako člověk, jehož tělo stále žije, ale osobnost už nenávratně zmizela. Po delší chvíli na mě pomalu zaostřil zrak, jako by ho to stálo neuvěřitelné úsilí. Na okamžik se rozhodl vylézt ze své nepřístupné ulity.

„Je mrtvá...“ hlesl vyprahle. „Mrtvá a nic to nezmění. Nikdy už se nevrátí. Nechápeš, že tohle je konec?“

„Konec?“ podařilo se mi, s jistými obtížemi, vydat ze sebe alespoň nějaký zvuk. Vůbec jsem netušil, že se lidská bytost může dostat do takového stavu.

„I tvůj konec,“ pokračoval, aniž by se pohnul. „Je to jenom otázka času. Vůbec nic nechápeš, nemáš zdání, co se děje tam venku. Prostě se s tím smiř, tohle nepřežiješ.“

Bál jsem se. Nepochyboval jsem, že mám před sebou vážně nemocného člověka. Ale nedávalo to smysl. Indikovaly AH terapii a on se zbhláznil? Nebo mu AH nepodávají a má reálnou duševní poruchu?

„Alexi,“ začal jsem mírně. „Mrzí mě to, ale já se prostě musím zeptat.“ Přisedl jsem si na postel. Objímal si rukama kolena a nezdálo se, že by měl v úmyslu vstát. Zadíval jsem se mu pevně do očí. „Alexi, zabil jsi Eriku?“

„Asi ano,“ hlesl. „Jsem zrůda. Odporná zrůda už od počátku. Nikdy jsem neměl existovat, bylo to naprosté šílenství.“

Nevěděl jsem, co mám říct. Přímo jsem cítil, jak mi umírá další člen rodiny. Pokud se to už dávno nestalo. Cukl jsem sebou, jelikož mě Alex naléhavě chytil za ruku.

„Maxi, musíš mi pomoci,“ zašeptal tiše. „Odsoudí mě k eliminaci.“

V hlavě mi vířilo nekonečno myšlenek. Je vrah. Vrah mé matky. A prostě se bojí eliminace. Tolik, že má tu drzost mě žádat o pomoc. Bylo to opovrženíhodné a zbabělé. A lidské. Možná se

pomátl tak, že si neuvědomuje, že je nemožné ho odsud dostat. Za poslední myšlenku jsem se styděl. Já jsem mu totiž nechtěl pomáhat.

„Může to trvat týdny a měsíce. Přinutí mě k analýze cti, postaví mě před soudní shromáždění, ale nakonec mě pošlou na eliminaci. Musíš mě zachránit. Čím dřív, tím líp.“

„To je nemožné,“ to bylo jediné, na co jsem se zmohl.

„Musíš najít způsob,“ trval s jakousi zarputilostí na svém.
„Musíš mě dostat z pekla.“

Jeho stisk zesílil a oči se mu nepřírozeně rozevřely. Naklonil se těsně ke mně a chraplavě zašeptal: „Maxi, prosím... Zabij mě.“

III.

Prudce jsem se zastavil a ztěžka oddechoval. Bušilo mi srdce a hlava se mi točila. Napnul jsem veškerou vůli, kterou jsem disponoval, abych se aspoň trochu zklidnil a nasadil v rámci možností normální výraz obličeje. Věděl jsem, že vyhlížím děsivě. Vlastně bych tady vůbec neměl být a ani jsem pořádně nevěděl, jak jsem se sem dostal. Celé moje vnímání se smrškló na zoufalou potřebu zmizet. Nevidět ty mrtvolné oči, neposlouchat ten naléhavý hlas. Až někde venku mi došlo, že vlastně nemám kam jít. Bezmyšlenkovitě jsem se rozběhl za posledním blížkým člověkem. Že není zrovna vhodná doba, to už jsem nepromyslel. Lea studovala pedagogiku a jako téměř hotová učitelka historie a politiky už vedla hodiny samostatně. A jedna z nich očividně právě probíhala.

Nerozhodně jsem přešlapoval přede dveřmi. Ve chvíli, kdy jsem se rozhodl, že se otočím na podpatku a půjdu domů, se silové pole dveří zavlnilo a prošla jimi Lea. Vůbec nevypadala překvapeně, že mě vidí. Ve tváři se jí zračily jenom obavy a jakýsi smutek. Neřekla ani slovo a objala mě.

„No, ty vypadáš,“ povzdechla si po chvíli, když se odtáhla.

„Já... promiň,“ pohladil jsem ji provinile po vlasech. „Vím, že jsem sem neměl chodit... Jenom jsem tě chtěl vidět. Hned zas půjdu,“ obrátil jsem se k odchodu.

Lea mě chytila za ruku a přitáhla si mě k sobě. Zadívala se mi pevně do očí. „Maxi, co se tam stalo? A víš, že poznám, když mi lžeš,“ dodala výhruzně.

Nechtělo se mi o tom mluvit. Vlastně se mi asi nechtělo mluvit vůbec. Natož, abych vyděsil i ji. Vážně jsem jí měl popsat, co jsem viděl? Pouhé torzo muže, jehož vypracovaná postava kdysi naháněla strach. Trosku fantasticky nadaného člověka, který se

zbláznil natolik, že předpovídá brzký konec všeho a přijímá jej jako nevyhnutelný. Jenom stín kdysi laskavého člověka, dneska vraha, jenž se snaží udělat vraha i ze mne. Nedokázal jsem otevřít pusu, prostě jsem na ni zíral. Chvilí můj upřený pohled opětovala a nakonec zavrtěla hlavou.

„Víš co? Učím už jenom jednu kapitolu. Sedni si někam dozadu a budeš poslouchat. A pak půjdeme domů, ano?“

Nečekala na odpověď a už mě za ruku táhla do své třídy. Lea mě rázně posadila ke stolku co nejdál od svého obvyklého místa. Místnost byla plná zhruba dvanáctiletých dívek. Všechny ke mně okamžitě otočily hlavy a zvědavě si mě prohlížely, některé jen zaujatě, jiné se strachem. Zabodl jsem oči do lesklého povrchu stolku.

„Konec pauzy,“ upoutala na sebe Lea pozornost. „Děti, tohle je Max, můj kamarád. Přišel si zopakovat něco z historie, protože...“ přimhouřila oči, v nichž se objevily pobavené jiskřičky, „protože i právníci mohou být v ojedinělých případech vzdělaní lidé.“

„Asi jako učitelky?“ opáčil jsem jízlivě.

„Musíme si dávat realistické cíle,“ mínila ctnostně. „Mimochodem, zírat na někoho takovým způsobem je vrcholně nezdvorné, děti.“

Na toto upozornění všechny holčičky disciplinovaně zaměřily pozornost na ni, přestože po mně stále po očku pokukovaly. Moc jsem se jim nedivil. Nepochyboval jsem, že jsem první muž, který kdy vstoupil do téhle místnosti, pokud ne do celé budovy. Napadlo mě, že mě nejspíš vnímají jako něco na způsob exotického zvířete. Nějakého s velkými drápy, případně jedovatými zuby.

„Dneska půjde jenom o úvod do předmětu historie. Chci, abyste si udělaly rámcovou představu o minulosti a o jejích velkých chybách. Zveřejnila jsem témata pro vaše projekty, takže se k nim pak přihlaste a začněte na nich prosím pracovat. Jsem vám kdykoliv k dispozici, stejně jako ostatní učitelé.“

Jak víte, historie lidstva je protkána násilím a krvavými střety. Pokud se podíváte do starých učebnic dějepisu, obvykle popisují dění od okamžiku, kterému říkají vznik civilizace. Historici z temných dob, kteří je psali, tím mysleli dobu, kdy si lidé postavili primitivní města a vynalezli písmo. Ve skutečnosti se však jednalo o chvíli, kdy lidský druh opustil svou živočišnou přirozenost.“

Kolem ní se objevil trojrozměrný obraz virtuální reality staré Mezopotámie a Egypta.

„Existoval vědec, kterého v temných dobách velmi uznávali a který přišel s evoluční teorií. Tvrdil, že všechno živé se vyvíjí za účelem lepší adaptace na prostředí, přežití jedinců a trvání druhu jako celku. Tato teorie se dnes považuje za silně překonanou, protože ji vyvrací samotná existence lidstva. Civilizace chápaná popsáním způsobem, kterou tito staří historikové považovali za pokročilý mechanismus zajištění přežití druhu, byla ve skutečnosti nástrojem zkázy.

Lidé vymysleli spoustu věcí, které skutečně usnadňovaly život. Bohužel nejen takové. Příroda je velmi laskavá, ale zároveň náročná a nestrpí nedokonalost. Každý druh, který udělá chybu, musí bez milosti zmizet. Většina současných expertů na antropologii zastává názor, že lidé se takového omylu dopustili s nastolením patriarchátu.“

Veškeré dění podmalovávalo prostředí, v němž se dějiny odehrávaly. Šlo o dokonalou simulaci, která diváky naléhavě vtahovala do svého nitra. Lea tvrdila, že toto učení je velmi efektivní.

„Ideologie patriarchátu fungovala několik tisíc let, přestože byla absurdní a vedla ke katastrofálním důsledkům,“ pokračovala ve výkladu. „Jistě si pamatujete, že jsme ideologie probíraly v předmětu politiky. Takže víte, že čím je ideologie skrytější, tím je obvykle zvrácenější. Nejhorší jsou pak ty, které lidé nemají potřebu nijak zdůvodnit a obhájit. Lidé potom obvykle používají hloupý argument: „Takhle to prostě je.“ nebo „Takhle

to bylo vždycky.“ Patriarchát byl dokonale neviditelný téměř po celou svou existenci, a proto jej lidé následovali jako ovce.

Patriarchální systém staví na základní premise, že muži jsou lepší a cennější členové lidské rasy. Jak na tuto myšlenku lidé přišli, se mě neptejte, poněvadž to už dneska nikdo neví. Patriarchát považuje ženy za hloupé, nesvéprávné a za majetek mužů, tedy jim nepřiznává plná lidská práva. O to zajímavější je, že tuto premisu přijala celá společnost, včetně žen samotných. Zde bych s dovolením citovala mou skvělou profesorku politické filosofie: „Čím je myšlenka pitomější, tím ochotněji ji lidé následují.“

Jedna z dívek lehkým pohybem zvedla ruku.

„Ale proč, Leo?“

„To je otázka na Iren do hodiny psychologie. Nicméně paní profesorka to zdůvodňovala tím, že lidé sami o sobě jsou dost pitomí.“

Studentky vyprskly smíchy a já vlastně taky. Pomyslel jsem si, že to je ono, proto ji mám rád, kdykoli vás rozesměje, umí uvolnit i tíživou atmosféru a je rozená vypravěčka. Není divu, že ji děti poslouchají s očima navrch hlavy.

Lea se provinile plácla přes pusu a dodala: „To zapomeňte, čistě neoficiální poznámka. Tak dál... Skrytá moc patriarchátu glorifikovala maskulinní vlastnosti a hodnoty a na velmi dlouhou dobu na nich postavila celou společnost. Na soutěživosti, výkonu, ješitnosti, touze po moci, podléhání primitivním pudům a bohužel také agresivitě. Společnost v temných dobách kázala vodu a pila víno. Opěvovala racionalitu před city, a přitom odmítala obojí.“

Lidé tedy údajně, soudě podle starých učebnic, opustili svou zvířecí podstatu, ve které platí zákony divočiny – zákony často nehezké a násilné. Vydali se však cestou krutosti v tak obrovském měřítku, že chování predátorů v přírodě vypadá jako jemné a laskavé.

Muži, hnaní děsivou touhou po moci, došli k názoru, že některé bytosti mají menší cenu než jiné, a přisvojili si právo tohle soudit. V době nazývané starověk se lidé navzájem brutálním způsobem vraždili kvůli nedostatku zdrojů, protože k naplnění potřeb všech neměli technologie a protože malá část obyvatelstva žila nestřídmě na úkor ostatních. Zvrácené je však to, že už tehdy muži považovali násilí za zábavu a bavili se například sledováním smrtelného boje mezi jinými lidmi nebo zvířaty.“

Před námi se objevil téměř nahý muž s mečem a obrovská lvice. V hledišti je sledovala spousta divokých lidí, z nichž sálala krutost a neskrývané potěšení ze smrtelných ran, které jak muž, tak zvíře utržili. Všiml jsem si, že tváře některých dívek prozrazují úpornou snahu nezačít zvracet. Nemohu říct, že bych ji nesdílel, ale vzhledem ke svému věku jsem se dovedl lépe ovládat.

„V období středověku se lidé zabíjeli ze stejných materiálních a mocenských důvodů, ale zaobalovali je do navenek krásných, ale prolhaných ideologií. Vznikla největší zločinecká organizace, která se jmenovala katolická církev. Odvolávala se na existenci dobrého Boha, v jehož jménu vedli války, přesvědčovali lidi za pomoci zbraní a jiné lidi upalovali zaživa. Středověk obecně vynalezl neuvěřitelně kruté metody mučení, při nichž se ďábelsky pohrdá lidskou bolestí a utrpením.

Naznačila jsem, že tehdejší muži byli onou mocnou elitou, která řídila celé světové dění. Ostatní bytosti nepovažovali za sobě rovné a chovali se k nim ohavně, neboť se poddávali svým destruktivním pohnutkám. Ženy neměly žádná práva, zákony nebyly stejné pro obě pohlaví, ženy sloužily mužům jako prodejní komodita, otrokyně nebo sexuální hračky. Lidé v té době žili v párových heterosexuálních svazcích, které nazývali manželstvím. Z náboženských textů a umělecké literatury by se mohlo zdát, že existují na základě lásky a vytváří harmonickou rodinu. Ovšem ve skutečnosti to tak nebylo. Ženy byly

v temných dobách do manželství prodávány, muži se na nich dopouštěli fyzického, psychického i sexuálního násilí. Mnoho dětí se narodilo z aktu bolesti a ponížení. Ale nešlo pouze o ženy. Za méněcenné až bezcenné byli považováni lidé jiné než bílé rasy a obecně kdokoli, kdo se čímkoli lišil. Za přijatelný trest se považovaly nehumánní způsoby eliminace, které platili za oblíbenou podívanou.“

Následovala slavná simulace useknutí hlavy sekerou, kterou si Lea s neústupnou tvrdohlavostí prosadila u děkanky. Na základě stížnosti jedné matky byla poslána na kobereček k šéfce fakulty. Z dlouhé diskuze ovšem vyšla vítězně s tím, že jde o realitu a mají-li se studentky skutečně poučit, nelze jim nepodat kompletní informace.

Lea ani nemrkla a mluvila dál: „V začátcích novověku by se mohlo zdát, že se ženy vymaňují ze své pozice bezprávných otroků. Pomalu se to skutečně dělo, přestože jenom někde. Prvotní feministické hnutí se zrodilo v místech, kde teď leží Kontinent. Ale patriarchát to nijak výrazně neovlivnilo. Jeho děsivé hodnoty žily dál svým destruktivním životem. Dle psychologek byl háček v tom, že se ženy nepokusily získat rovnoprávnost tak, aby si zachovaly ženskou podstatu. Ne, prakticky se snažily připodobnit mužům - oblečením, způsobem práce i chováním. Jejich skutečné vlastnosti byly považovány za slabost, a tak se i nadále stávaly terčem posměchu. Feminismus možná v některých oblastech pomohl ženám samotným, ale svět stále ovládala svým tradičním tvrdým a krutým způsobem patriarchální ideologie.

Ve starých učebnicích také najdete termín „světové války“. Tehdejší historici jím chtěli popsat ohromný rozsah těchto konfliktů, v nichž lidé umírali po milionech z úplně maličkých příčin. Na slovo poslouchali několik mužů, kteří sice hlásali rozdílné ideologie, ale jejich zvrhlá mysl, touha po moci a žízeň po lidské krvi byla stejná. Dopouštěli se krutostí tak

velkých, že si o nich starověcí tyrani a středověká církev mohli nechat jenom zdát.

Historie lidstva je protkána válkami, které lidé používali jako osvědčený způsob řešení sporů. Pravidla jsou jasná. Ten nejagresivnější a nejkrutější muž nařídí bandě normálních lidí, aby se šli navzájem pozabíjet. Ti pak poslechnou na základě strachu o sebe a své blízké, toho, že mají vymytý mozek, a někteří i proto, že jim zabíjení dělá dobře. Prohraje patrně ten šílenec, jehož muži jsou zmasakrováni jako první. Jako vedlejší efekt tito muži samozřejmě ničí, na co přijdou, zabíjejí jiné lidi, dopouští se fyzického a sexuálního týrání a pustoší životní prostředí. Už od starověku existovala v každé zemi skupina lidí, které se říkalo armáda. Jejím členy byli většinou muži, ať už z donucení, nebo dobrovolně. Šlo o lidi s legálním oprávněním zraňovat a zabíjet jiné lidi – a k tomu taky armáda sloužila. Její pravý význam se často propagandisticky popíral s tím, že slouží k ochraně nebo že to bez ní nejde a podobné bláboly.

Zmíněné světové války se odehrály v době, kdy lidské technologie dosáhly dostatečné úrovně, aby zničily celou planetu, a maskulinní hodnoty, postavené především na penězích, takové míry hamižnosti, že to lidem bylo jedno. Podle starých historiků šlo o největší tragédii lidstva. Muži vynalezli továrny na mučení a vraždění, vyhladili celé lidské národnosti a zanechali za sebou miliardy psychicky zmrzačených lidí. Tehdy také lidstvo poprvé okusilo následky jaderné války...

„Leo?“ ozvala se váhavě dívka, která seděla přede mnou.

„Jo?“ vytrhla se Lea ze svého zamyšlení.

„Jak je možné, že se lidé nepoučili, když se málem vyvraždili a zničili skoro všechno?“ upřela na ni zvědavý pohled.

Lea se pousmála: „Myslíš, že se nepoučili?“

„No,“ pokračovala dívka. „Jinak by asi nebyla Poslední válka...“

„Ano,“ souhlasila její učitelka. „Nebylo by spousty strašných věcí. Lidé se skutečně nepoučili. Aspoň ne tehdy, protože svět

fungoval stále stejně, ne-li hůře. Každopádně, proč se lidé po tak ničivém konfliktu nevzpamatovali, je naprosto stěžejní otázka. Mohla bys to téma zpracovat do svého projektu.“

Dívka pokývala hlavou a Lea se vrátila ke svému výkladu.

„K Poslední válce se dostaneme jindy. Nicméně i po obou světových válkách temné časy pokračovaly. V zemích, kde nyní leží Kontinent, život na pohled působil docela klidně. Válečné konflikty se totiž odehrávaly v jiných oblastech. Přesto, aniž by si to běžní lidé uvědomovali, žili v tiché, ale přesto smrtící válce. Nebezpečná byla především kvůli tomu, že se kvalitativně lišila od těch předchozích. Zuřila všude, mohla udeřit naprosto nepředvídatelně. Rozsévala strach a nenávist mezi národy. Říká se tomu terorismus.

Muži tak dokonale psychicky zmanipulovaní, že u nich vymizel prostý pud sebezáchovy, zabíjeli náhodné lidi, mnohdy děti, přičemž nejčastěji používali výbušniny. Právě důvody byly samozřejmě zase materiální a mocenské zisky pro úzkou skupinu mužů, nicméně pro svět byly opět skryty za ideologie – tentokrát za náboženství zvané islám, v jehož jméno se děly úplně stejné krutosti jako za největší slávy katolické církve.

Část světa se oháněla demokracií, ale spouště zemí stále vládli diktátoři. Veškerou moc tedy držel v rukou jediný muž. Obvykle ten nejvíc agresivní, hamižný a posedlý ovládáním jiných. Z psychiatrického hlediska trpěli téměř všichni sociální poruchou a někteří ještě daleko horšími nemocemi. Byli nebezpeční, velmi nebezpeční a nevypočitatelní. Lidé si počínali tak, jako by se chtěli kompletně vyhladit, a to co nejdříve. Trestuhodným způsobem ničili planetu a přírodu. Jak jistě víte z hodin environmentální výchovy, s důsledky se potýkáme dodnes. Dneska by to asi byl trestný čin, že ano, Maxi?“

Trochu v šoku jsem si uvědomil, že jsem byl právě nefalšovaně vyvolán.

„Rozhodně,“ odpověděl jsem poněkud nejistě. „V Kontinentálním trestním zákoníku je chování tohoto typu klasifikováno v kategorii zločinů proti přírodě. Jedná se převážně o zločiny druhého typu, samozřejmě s výjimkami.“

„Tak vidíte,“ přikývla spokojeně Lea a vzápětí nadšeně vypískla. „Holky, něco mě napadlo. Někdy bychom mohly pozvat Maxe a udělat takovou besedu o právu. Ale klidně mu můžete nějakou otázku položit i hned, ještě máme deset minut.“

Okamžitě se ke mně stočily dvě desítky zvědavých očí. Nebylo to příjemné, natož po těch dnešních děsivých zážitcích. Neměl jsem však čas o tom přemýšlet, protože ihned následoval další učitelský pokyn.

„Maxi, mohl bys prosím za mnou?“

Jejímu dychtivému výrazu se nedalo odolat, kromě toho jsem ji nemohl shodit před celou třídou. Neochotně jsem se zvedl a došoural se dopředu. Dívky si mě prohlížely se směsicí zvědavosti a obav. Trochu jako spícího ledního medvěda.

„Nebojte se,“ pobídla je Lea. „Max studuje právní vědu a je v tom vážně dobrý.“

Blízko nás jedna z holek zvedla ruku, ovšem značně rozpačitě.

„Vy jste muž?“

Trochu jsem to čekal, takže jsem se jenom jemně pousmál.

„Očividně.“

„Já myslela otázky k právu,“ zamračila se přísně Lea. „Ne o jeho pohlaví, velikosti bot a krevní skupině.“

„To je v pořádku,“ kývl jsem povzbudivě na tazatelku.

„Jste právník a jste muž?“ ujišťovala se.

„Ano,“ souhlasil jsem.

„To je dost...“ zdálo se, že hledá výstižné a přitom zdvořilé slovo, „...dost neobvyklé.“

„Ano,“ pokrčil jsem nejistě rameny. „To máš pravdu.“

IV.

Od chvíle, co jsme odešli z učebny, nepromluvil. Nejradši bych si dala pár facek. Byla jsem si jistá, tak jistá, že mu návštěva Izolace pomůže. Teď mi ten nápad připadal vyloženě hloupý. Max seděl na pohovce a objímal si rukama kolena. Dřepla jsem si před něj a pohládila ho po tváři. Cuknul sebou.

„Takže,“ snažila jsem se o pevný hlas, „řekneš mi, co se stalo. Teď hned.“

Podíval se na mě, jako by mě viděl poprvé. „Zešílel,“ zašeptal. „Stal se z něho vrah a teď se ho snaží udělat i ze mě.“

Vůbec jsem tomu nerozuměla. Tak nějak jsem ale tušila, že všetečnými otázkami bych si asi nepomohla. Tiše jsem ho hladila po vlasech a čekala, až mi to vysvětlí sám.

„Alex se opravdu přiznal,“ zmátořil se nakonec k souvislému projevu. „Může za Eričinu smrt. Ví, že ho čeká eliminace. Jasně, proběhne soudní proces, ale ani by nemusel. Zločin proti životu třetího typu, pro ten omluva neexistuje.“

Nervózně jsem polkla. Už jsem chápala. Hlavou mi běžely bezútěšné obrázky. Člověk zavřený v naprosté izolaci bez možnosti úniku. Po celé týdny, či dokonce měsíce uvězněný jen se svými myšlenkami na to, co bude zákonitě následovat. Plně vědomé čekání na smrt. Musel se zbláznit. Pochybovala jsem, že by to mohlo být ještě horší, dokud Max tiše nedodal: „Prosil mě, abych ho zabil.“

„Ne!“ vyletělo ze mě, než jsem se stačila zarazit. Ztuhla jsem. Něco bylo špatně, strašlivě špatně. „To není pravda. To... to se nestalo. Ty jsi...“

Do Maxe jako by se vrátil život. Objal mě svými svalnatými pažemi a pevně stiskl. Poprvé v životě sám od sebe. V jeho náručí jsem se zcela ztrácela.

„Nechtěl jsem tě vyděsit,“ šeptl provinile. „Copak bych mohl udělat něco takového? Abych byl upřímný... no, prostě jsem utekl.“

Nikdy jsem nezažila takovou úlevu a zároveň takový vztek na sebe samu. Jak jsem si mohla myslet, že by mu vyhověl? Jak mě mohlo napadnout, že by někdo jako Max někomu ublížil, natož aby mu vzal život? Styděla jsem se.

„Vůbec jsi nejedl,“ vymanila jsem se mu a utíkala do kuchyně. Potřebovala jsem chvíli na uklidnění. Měla jsem takové štěstí, že matka zrovna na několik měsíců odjela. Asi bych neuměla vyřešit, co s Maxem. Neměl teď kde bydlet a vlastně bych ani nepřipustila, aby v takovém stavu žil sám.

Myslela jsem, že bude zvláštní sdílet s ním domácnost, ale příliš se to nelišilo od našeho dětství, kdy jsem v domě Hardinesských trávila celé dny. A přitom to začalo relativně nevinně. Matka byla vždycky workoholička. Když mi bylo deset, prezentovala Erice v sídle Kontinentální rady jakousi odbornou zprávu. V té době potřebovala odjet a bála se mě nechat doma samotnou. Šlo nejspíš o zvláštní výsledek audiece u předsedkyně Kontinentální rady, nicméně Erika se nabídla, že mě ty dva týdny pohlídá. Připadalo mi to vyloženě legrační. Kdyby matka věděla, jak mi tahle chuva změní život, radši by mě s sebou táhla přes celý Kontinent. Dodnes o tom nemá ani tušení.

K Erice domů jsem dorazila vybavena osobními věcmi a velkou spoustou instrukcí o slušném chování a o tom, jak nesmím paní předsedkyni obtěžovat, protože má mnoho práce. Byla jsem nervózní. Přece jenom předsedkyně Rady je paní, kterou vidíte maximálně ve zprávách a na fotkách ve škole, obvykle u ní netrávíte prázdniny. A teď jsem před ní stála.

Vypadala zajímavě. Její útlá postava vynikala v odvážně obtažených oranžových šatech s velkým výstřihem. Tmavě hnědé vlasy měla zastřižené do krátkého mikáda plného rozverných vlnek. Ta žena měla ty nejzářivější zelené oči, jaké jsem kdy

spatřila. Usmívala se plnými rty zvýrazněnými tmavě rudou rtěnkou a podávala mi ruku s pěstěnými nehty.

„Ahoj, Leo. Já jsem Erika. Moc ráda tě poznávám.“

„Dobrý den, Vaše Excellence,“ špitla jsem nervózně.

„Nech toho,“ mávla s úšklebkem rukou. „Doma mi tak nikdo říkat nesmí. Pojď, někoho ti představím. Maxi!“ zavolala někam směrem do horního patra. „Je tu Lea! Ukážeš jí prosím dům?“

Po schodech seběhl dvanáctiletý kluk s černými vlasy. V ruce držel knihu a tvářil se značně rozpačitě.

„Dobře,“ přeměřila si ho spokojeně Erika. „Tohle je můj syn, Leo. Tak se bavte, děti. Mám za půl hodiny poradu s Brigitou. Kdyby něco, Alex je u sebe. Říká sice, že přemýšlí, ale to chrápání je slyšet až na chodbu...“

Připalující se polenta mě vrátila do přítomnosti. Přihodila jsem grilovaná rajčata, zalila vše mandarinkovou omáčkou a následně naaranžovala jídlo na talíře.

Max seděl na pohovce. Už nevypadal tak odpojený od okolního světa, místo toho upřeně sledoval obraz Brigity Patonové za řečnickým pultíkem. Titulek informoval o tom, že se jedná o přímý přenos ze zasedání Kontinentálního shromáždění.

„...jen velice nerada kritizuji svou přítelkyni a kolegyni. Byla nejlepší předsedkyní Kontinentální rady, jakou jsme kdy měli. Její politika byla inovativní a velmi liberální. V mnohém jsem s ní nesouhlasila, ale velmi jsem si jí vážila. Je mi líto, že toto musím konstatovat v době, kdy všichni truchlíme nad její ztrátou, ale Erika Hardinesská se stala obětí své vlastní naivity a přílišné shovívavosti. Některé její názory byly tak liberální, že až hraničily s pošetilostí.“

Nikdy jsem do jejího soukromí nezasahovala, přestože ona sama se svým velmi specifickým chováním absolutně netajila. Svůj podivný vztah k onomu muži dávala ostentativně na odiv. A právě tento muž, kterého tak vehementně hájila, ji nakonec zabil. Tvrdila, že muži jsou stejní lidé jako my. Že s nimi

můžeme bezpečně žít a taky navazovat vztahy, že je můžeme nechat dělat si, co chtějí. Že dokážou žít v míru, a dokonce jsou schopni lásky bez postranních úmyslů. Její smrt jasně dokazuje, jak hluboce se mýlila. Chyb se ve svém životě dopouští i ty nejlepší z nás. Naopak, čím větší je moudrost, tím fatálnější jsou omyly.

Erika si nikdy nezasloužila takový konec. Je mou povinností přijmout taková opatření, aby se podobné hrůzy již neopakovaly. Bude nutné zavést zákonné prostředky, jak jim navždy zamezit. Proto předkládám Shromáždění návrh zákona o omezení občanských práv mužů. Je třeba zabránit přístupu takto psychicky labilních osob k potenciálně nebezpečným látkám, odebrat jim zneužitelné pravomoci a zjednodušit represivní mechanismy v případě zločinů proti míru.

Předsedkyně Nejvyššího soudu a Kontinentální etická komise jsou s návrhem srozuměny a nevznesly žádné připomínky. Žádám členky Shromáždění o prostudování návrhu. Tento zákon považuje Kontinentální rada za prioritní a bude se jím zabývat ihned po skončení procesu s vrahem Eriky Hardinesské. Prokazatelná tendence mužů k násilí znamená ohrožení nás všech a my se musíme humánním způsobem bránit. Děkuji vám za pozornost.“

Následoval potlesk. Max přenos okamžitě vypnul. Jeho oči sklouzly k talířům, které jsem držela v rukou, a zavrtěl hlavou.

„Vidělas to?“

„Je to dost...“ sama jsem nevěděla, co si o tom mám myslet, „...zvláštní.“

„Začalo to rychle,“ poznamenal Max. Nechápatě jsem na něj pohlédla a on pokračoval: „Tohle není žádná novinka. Ten návrh existuje už patnáct let. Brigita jej prosazuje už dlouho a teď se jí to konečně podaří. Většina Shromáždění s ním souhlasí a podporuje ho skoro celá Rada.“

„Jak to, že už ho dávno nepřijaly?“ podivila jsem se.